

Περὶ τὸ λυκαυγὲς ἔληξεν ἡ λειτουργία, καὶ ὁ οὐρανός, πορφυρίζων ἐκεῖ πρὸς ἀνατολάς, ἔσμιγε μὲ τὴν θάλασσαν, κυανὴν ἀπλουμένην κάτω, ἡ δὲ σελήνη ἠχρῆσσε καὶ τὰ ὀλίγα ἄστρα ἀνὰ ἓν ἐσθύναν τρέμοντα εἰς τὸν αἰθέρα. Καὶ ἡ Ἥως ἀνέτειλε μὲ ὅλην τὴν πορφύραν αἴγλην, καλλυπίζουσα μὲ γλυκὺ ἐρύθημα θοῦν, κοιλάδες καὶ δάση. Ἐφάνη δὲ τότε ἀποβαλοῦσα τὴν μυστηριώδη τῆς νυκτὸς περιβολήν, ἐν ὅλῃ τῇ καλλιότητι τῆς ἡ μαγευτικῆς θέσεως τῆς Παναγίας Δομῆς. Δεξιὰ, τὸ ὑψηλόν, βραχῶδες καὶ τεμνόμενον ἀπὸ εὐθαλεῖς χαράδρας θοῦνόν, τὸ ἀπολήγον εἰς τὴν κρημινώδη ἀκτὴν τοῦ Κουρούπη· ἀριστερά, λόφοι, κοιλάδες καὶ δάση γραμμικῶς ἐναλλάσσονται εἰς τὸ ἐλέμμη· ἀντικρὺ ὁ γηγῆς καὶ ἄγριον μεγαλεῖον ἀποπνέων βράχος τοῦ Κάστρου, μὲ τὰ δύο πρὸ αὐτοῦ πετρώδη νησίδια, καὶ πέραν πέλαγος ἀχανές, φωσφορίζον εἰς τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ὑποφώσκοντος ἡλίου, καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος πρὸς βορρᾶν ἡ Χαλκιδικὴ μὲ τοὺς τρεῖς λαίμους τῆς, ὑπὲρ οὗς ἐξέχει ὡς θαμνὶς κεραυνωθείσης τιτανεῖος κλίμακος πρὸς ἀνάδασιν εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ λευκός κῶνος τοῦ Ἄθω, μὲ τὴν κορυφὴν πρὸς τὰ σύννεφα πρὸς δυσμὰς τὸ Πήλιον, μὲ τὰς ἀναριθμήτους κοιλάδας του καὶ μὲ τὴν θεσπεσίαν του βλάστην, καὶ πέραν αὐτοῦ ἡ κορυφὴ τοῦ Κισσάδου, ὡς κεφαλὴ ἐμπηγμένη ἐπὶ κορυμῷ ξένου. Καὶ τὸ ρεῦμα τῆς Παναγίας Δομῆς δὲν κατεφέρετο πλέον ὥς πρὶν, μετὰ θαλασσοπαλασμοῦ εἰς τὴν βραχίωδη κοιλιάδα, ἀλλ' ἤμια τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας τὸ νερὸν ἔρρεε μορμυρίζον, μαλακῶς κυλιόμενον ἐπάνω εἰς τὰ θρύα καὶ εἰς τὰ ἀγριοσέλινα, διότι ἐξύπνησαν τῆς ἡμέρας οἱ πολλοὶ καὶ προσηλὲς κρότοι.

Τέλος ἐφάνη τοῦ ἡλίου ἡ πρώτη ἀκτὴς, καὶ ἀνέθορεν ἀπὸ τῆς θαλάσσης μία πυρίνη παμφαῆς γραμμὴ τοῦ παγεκλάμπρου φωστῆρος. Καὶ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἠκούσθη πρώτη μεγάλη καὶ ἐπιδημητικὴ φωνή, ὁ κλαγγακὸς τοῦ ἀετοῦ, χαιρετισαντος τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου ἐπάνω εἰς τὸ θοῦνόν, ἀπὸ τῆς ἀφθάστου καὶ ἀπατήτου ἐπὶ τῶν ἀπορρώγων βράχων καλιᾶς του. Καὶ δευτέρα χαιρετιστήριος φωνὴ ἠκούσθη, ὁ κακκαβισμὸς τοῦ ἱέρακος, ὁ κρωγμὸς τοῦ ἱέρακος ἐπάνω εἰς τὸ θοῦνόν, εἰς μίαν ὑψηλὴν χαράδραν τοῦ ἱλιγγιώδους θοῦν τοῦ Κουρούπη, ἐκεῖ ἐπάνω. Καὶ τρίτη φωνὴ κλιμακρὸν ἐχαίρετισε τὸ παμφαῆς ἄστρον τῆς ἡμέρας, ὁ τιτανισμὸς τῆς πέρδικος καὶ τῆς τρυγόνος εἰς τὸ μεσοφύες τῆς κοιλιάδος. Καὶ τελευταία ἀμείσως ἐχαίρετισε διὰ τοῦ μυυρισμοῦ τῆς τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου ἡ γλυκαία χειλιδών, ἡ ἐπανευροῦσα καὶ ἐφέτος τὴν φωλεὰν τῆς ἀθικτον εἰς τὰ ἱερὰ σκηνώματα, εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου, ὡς καὶ εἰς τὰ καλύδια τῶν χωρικῶν καὶ εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν τῆς πόλεως. Καὶ ἀκροτελεύτιοι δεῖλοι μυυρισμοὶ ἠκούσθησαν τῶν μικρῶν στρουθίων ἐπὶ τῶν θάμνων, ὧν τὸ ἐν μὲν ὑποφελίζον ἴσχυος ἀποφασιστικῶς προσκολλημένον μὲ τοὺς λεπτοὺς πόδας του ἐπὶ τοῦ κλαδίου, ἐνῇ τὸ ἄλλο, φάλλον πρὸς αὐτὸν τὸν ἔρωτά του, ἐπέτα ὀλόγυρά του, ἴσχυος πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τοῦ κλαδίου, ὥρμα πρὸς αὐτό, τὸ ἐφίλει,

Καθαρότατον ἡλιο ἐπρομηνούσε τῆς αὐγῆς τὸ δροσάτο ὕστερο ἀστέρι, σύγνεφο, καταχνιά, δὲν ἀπερνοῦσε τ' οὐρανοῦ σὲ κανένα ἀπὸ τὰ μέρη· καὶ ἀπὸ καὶ κινημένο ἀργοφουσδε τόσο γλυκὺ στὸ πρόσωπο τ' ἀέρι, ποὺ λές καὶ λείει μὲς στῆς καρδιάς τὰ φύλλα· Γλυκιά ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος μαυρίλα.

Χριστὸς ἀνέστη! Νέοι, γέροι καὶ κόρες, ὅλοι, μικροὶ μεγάλοι, ἐτοιμαστῆτε· μέσα στὲς ἐκκλησίαις τὲς θαφνοφόρες μὲ τὸ φῶς τῆς χαρᾶς συμμαζωχτήτε· ἀνοίξετε ἀγκαλιὰς εἰρηγοφόρες ὁμιπροστά στοὺς Ἁγίους καὶ φιληθῆτε· φιληθῆτε γλυκὰ χεῖλη μὲ χεῖλη, πέστε Χριστὸς Ἀνέστη ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Δάφνες εἰς κάθε πλάκα ἔχουν οἱ τάφοι, καὶ θρέφη ὥραϊα στὴν ἀγκαλιὰ οἱ μανάδες· γλυκὸφωνα, κοιτώντας τὲς ζωγραφισμένες εἰκόνες φάλλουνε οἱ ψαλτάδες· λάμπει τὸ ἀσῆμι, λάμπει τὸ χρυσάφι ἀπὸ τὸ φῶς ποὺ χύνουνε οἱ λαμπάδες· κάθε πρόσωπο λάμπει ἀπ' τ' ἁγιοκέρι ὅπου κρατοῦνε οἱ Χριστιανοὶ στὸ χέρι.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

τὸ παρεκάλει, κελადοῦν, ἐκλιπαροῦν καὶ πάλιν κελადοῦν.

Τότε καὶ τὰ κατσικάκια, αἰσθανθέντα τὸ θάλλπος τῆς ἡμέρας, ἤρχισαν τὰ σικρτήματά των, εὐφραίνόμενα εἰς τὴν ἐπαφὴν τοῦ χόρτου, προσπαίζοντα περὶ τὰς μετῆρας των, ὑποβάλλοντα τὸ μικύλον ρύγχος ὑπὸ τὸν μαστὸν - καὶ δὲν ἤξευρον, ὅτι ἡ λεπίς τοῦ σφαγέως ἐστιλβε καὶ αὐτὴ πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον...

Ἐκεῖ, ὑπὸ τὰ ὑψηλὰ δένδρα, τῶν ὁποίων οἱ κλωῖνοι, μὲ δόμβουκας καὶ μὲ θυσσάνους τριχοειδῶν φύλλων κοσμοῦμενοι, ἐσεῖοντο ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς αὔρας ἄνω τοῦ ρεύματος, τοῦ κυλόντος μετὰ ψιθύρου τὸ διαυγὲς νᾶμά του, κάτω εἰς τὴν κοιλιάδα, ἐκάθισαν ἡδονικῶς ὅλοι οἱ βοσκοί, μὲ τὰς ποιμενίδας καὶ τὰς βοσκοπούλας των, στρώσαντε· ἀφθόνους πτέρεις καὶ παχείας φυλλάδας, καὶ ἤρχισαν νὰ διαμελίζωσι τὰ εὐωδιάζοντα ἐπὶ τῆς σούδας ἀρνία καὶ τὰ ἐρίφια. Ἐφαγον καὶ ηὔφρανθησαν ὅλοι, καὶ ἀφοῦ ὁ παπ' - Ἀγγελῆς εὐλόγησεν ὡς ἔδει τὴν φλάσκαν, τὴν μετεβίβασε, μεγάλην, ὑπόχλωρον ἀκόμη. δι' ἐρυθρὰς δερματίνης λωρίδος κρατομένην, κλωζούσαν καὶ φουσῶσαν ἀκαταλήπτους ἡχοὺς ἐνδοθεν, εἰς χεῖρας τοῦ ἐκ δεξιῶν του καθημένου πριεστώτος τῆς ἐκκλησίας, τ' Γιώργη, τ' Παναγιώτ', ὅστις ἐγερθεὶς προσηγγόρευσε διὰ μακρῶν τὴν ὁμήγυριν.

—Κ' στὸς ἀνέστ', ὅρε παιδιά! Ἀληθ' νὸς οὐ Κυρίου! Ζῇ καὶ βασιλεύει. Γειά μας! Καλὴ γειά! Διάφουρου! Καλὴ καρδιά! καλὴ γερούσνη ὅλοι μας! Χρόνους πολλοὺς! Κῆ τ' χρόν' νᾶμασι καλά! Καλὴ χρονιά σας! Πολλὰ τὰ ἔτ'! Παπᾶ μ'! νὰ χαίρηση τὸ πετραχῆλι σ'!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ